

[Justitsministeren.]

riets opfattelse, men som nævnt henhører spørgsmålets endelige afgørelse under dømmestolene.

Wamberg (FP):

Det forbavser mig lidt, at justitsministeren ikke ønsker at diskutere den konkrete sag. Det forekommer mig at være et meget konkret stillet spørgsmål. Det, det drejer sig om, er, at der er foretaget ransagning hos tredjeperson.

I øvrigt kan jeg — hvis det vil lette ministeren besvarelsen vedrørende den konkrete sag — oplyse ministeren om, at jeg er bekendt med § 34. Jeg er bekendt med, at der kan foretages ransagning i tilfælde, hvor man søger at effektuere en truffen beslutning, men det må vel forudsætte, at den pågældende person er tilmeldt folkeregisteret på det sted, hvor ransagningen foretages. Dette var ikke tilfældet i denne sag.

Justitsministeren (Orla Møller):

Når jeg ikke ønsker at gå ind i en diskussion om den rent konkrete sag, så hænger det naturligvis også sammen med, at det er ugerligt på baggrund blot af det, der har været fremført i aviserne, og også det, som fremføres af hr. Wamberg, at tage stilling til en sådan sag. Det siger sig selv, at vi på rette tid og sted også foretager den vurdering, som efter det sidste, der er fremført af hr. Wamberg, også er rimeligt i denne forbindelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Wamberg (FP)** til justitsministeren:

„Tror ministeren, at politiets medvirken ved børneværnsaktioner som den imod Vietnam-børnene i Helsingør den 16. februar 1976 og ved husundersøgelsen hos læge Graungaard den 20. februar 1976 virker fremmende på det tillidsforhold, der burde bestå mellem børn og politi, og hvad vil ministeren foretage sig for at hindre gentagelser?“

(Spm. nr. 336).

Skriftlig begrundelse.

Mange forældre lærer deres børn, at de altid trygt kan søge hjælp og råd hos poli-

tiet, og bør gøre det, fremfor at søge hjælp og råd hos tilfældige fremmede.

Såvel Vietnam-børnene som læge Graungaards egne børn, men også alle de børn, der tilfældigvis har overværet eller læst om disse 2 aktioner eller andre lignende, vil utvivlsomt fremtidig betragte politiet som noget frygtindgydende, man skal holde sig på længst mulig afstand af.

Det kan efter min opfattelse hverken være i samfundets, i politiets eller i børns interesse, at den kløft, aktioner af denne art skaber mellem politi og befolkning, bliver dybere.

Justitsministeren (Orla Møller):

Efter børne- og ungdomsforsørgsloven er det de kommunale børne- og ungdomsværn, som træffer beslutning om f. eks. børns fjernelse. Jeg er helt sikker på, at hr. Wamberg også i forvejen ved det.

I langt de fleste tilfælde efterkommes sådanne afgørelser af parterne. Sker det ikke, kan børne- og ungdomsværnet om fornødent anmode om politiets bistand til gennemførelse af de truffe beslutninger. Politimesteren i Hillerød og politimesteren i Hvidovre har over for justitsministeriet oplyst, at politiet fra de respektive børne- og ungdomsværn blev anmodet om at bistå ved gennemførelsen af de truffe beslutninger, og disse anmodninger efterkom politiet.

Jeg kan generelt sige, at det ikke er politiet, som tager initiativer i disse sager, men politiet bistår kun ved gennemførelsen af de truffe beslutninger. Det er politiets pligt efter den gældende lovgivning.

Wamberg (FP):

Jeg er ikke i tvivl om, hvad der er politiets pligt i situationer af den art. Mit spørgsmål går på, om ministeren mener, at det virker fremmende på tillidsforholdet mellem børn og politi. Det fik jeg intet svar på.

Justitsministeren (Orla Møller):

Man kunne jo let drage den konklusion ud af det, hr. Wamberg lige har sagt, at hvis der var tvivl om, hvorvidt en sådan sag ville fremme forholdet eller ej, så burde politiet ikke medvirke, hvad det i øvrigt altså er forpligtet til. Derfor føler jeg spørgsmålet ikke blot irrelevant i denne forbindelse, men